

H I T E L

NEMZETPOLITIKAI SZEMLE

AZ ELMULT HAT ESZTENDŐ ALATT, az erdélyi magyarság e viszontagságos és annyi változással teli korszakában, új szellemet, a magyar helyzet bátor vizsgálatát s a magyar feladatok korszerű meghirdetését jelentette a HITEL. Ezek az esztendők új öntudatot érlelnek — Berzsenyi szava visszhangzik a lelkekben: »Nem sokaság, hanem lélek s szabad nép tesz csuda dolgokat« — s az új öntudat új életstílust és új módszert követel: az éltető eszmék világos rendszerezését, az erők szigorú számbavételét s a lehetőségek bölcs mérlegelését. Nehéz esztendők ezek, de a nemzet sajátos erőibe vetett hit, a magyar küldetés tudata és népünk magabizása ad lendületet a meginduló szellemi mozgalomnak. »Hinni és hihetni egymásban« — ekkor már nemcsak a jobbak óhaja, hanem a közösség erős akarata. S mert éppen Széchenyi mondta: *A hitel tágasb értelemben: hinni és hihetni egymásban* —, lapunk fehér címlapján Széchenyi »Hitel«-ének felnagyított címbetűi sorakoznak, hogy szótlan beszéddel tanuskodjanak: munkánk az írók és olvasók szellemi közösségében él, kik tudnak hinni egymásban, s a szellemi hatás akkor eleven, ha az egymásba vetett bizalom erejéből növekszik. *Megtalálni és megérteni egymást*: ezt akarjuk. Nem szellemi individualizmus, nem politikai pártoskodás és nem gyarló önzés hívta életre e lapot s mozgalmát,

hanem a szolgálat szelleme, hogy az egymásról alig tudó, bár egyként gondolkodó »egyedüllévő magyarok«-hoz szóljon, közvéleményt alakítson, az együttmenetelés lelki feltételeit megteremtse. A magyarság önmagába vetett hitét küldetéssé kell öntudatosítani, s hitelt kell szerezni népünk mély gyökerű igaz hitének.

A NEMZETPOLITIKA e lapokon az »értelem urodalmá«-t jelenti Széchenyi szavaival és nem a »szív andalgásai«-t. Tárgyi alapjait kell feltárni a magyarság életének, a nemzetépítés valóságos feltételeit és szükségleteit kell megállapítani, hogy a vétkes illúziók homályát eloszlathassuk s kiküszöböljük a szubjektívizmus káros hatásait. »Én nem hizelkedhetem édes nemzetem tenéked, hogy hazugságommal dicsérjelek — mondta már Zrinyi is. — Hanem így megmondom magadnak fogyatkozásaidat olyan szívvvel és szándékkal, hogy megeszmérvén magad is, vedd ki azt a mocskot eszedből, lelkedből, reformáld vétkeidet, öltözzél igazságba, övedzzél erősséggel.« A helyzet és a szerep világos meglátását akarja ez a nemzetpolitika: *magyar önismeretet*. De ez nem a »szellemi masochisták« Reményiktől kárhoztatott hamis tárgyilagossága, öncélu és csüggesztő nemzetkritika, hanem az a *teljes* magyarságismeret, mely jót és rosszat, erényt és bűnt, érdemest és érdemetlent egyaránt szemügyre vesz. *Tárgyilagoss*, mint Zrinyi, és éppen ezért *bíznakodó* is, mint Zrinyi. »Noha az mi magunk népét jól leábrázoltam, mindazonáltal ha kérded: kit kívánok és micsoda nemzetet oltalmomra, azt mondom: a magyart kívánom . . . mert ez a legalkalmasabb, legerősebb, leggyorsabb, s ha akarja, a legvitézesebb nemzetség.« Magyarra jellemző e látszólagos kettősség: az önvizsgálatban a kiméretlen, nem egyszer sőtét *realizmus*, s az önértékelésben a józan, gyakran derűs *optimizmus*, mert a helyzet feltárása nem önmagáért van,

hanem a szerep, a feladat megszabásáért. Széchenyi nem azért vizsgálta a sívár jelent, a parlagi hont, kutatta a csunyácska hazát s elemezte annak felfuvalkodott polgárait, a parlagon nőtt dudvák termését szemükbe vágva, hogy — mint a mai „realista“ — az ernyesztő borulátás érzetét keltse fel. Sőt inkább azért, hogy elmondhassa: »Merjete nagyok lenni, ti, kik valami jobbra vagytok meghíva, valami jobbra születettek.«

A NÉPISÉG gondolata keres utat e lapokon. Mult, jelen és jövő ennek a gondolatnak a jegyében ölelkezik; tudományos célkitüzéseinket ez határozza meg, önismereti munkánknak ez a lényege s politikai magatartásunkat ez irányítja. A magyar nép és társadalom helyzetére vetünk fényt a HITEL-ben, hol népiségtörténet és társadalomvizsgálat egymást segítve, eredményeiket kölcsönösen felhasználva, multat és jelent egyaránt felderítenek, tisztázzák az egzisztenciális magyar népi kérdéseket és hűen ábrázolják a magyar nép történeti és mai állapotát. Tudományt hozunk, mert a magyar illuzionizmus vészes zátonyait egyedül csak *a tárgyilagos tudomány* ronthatja szét s a magyar megújulás szilárd alapzatát is csak ez építheti fel. De ugyanilyen hangsúllyal *szintézist* akarunk műveltségünkben: szélesíteni a medret, melyben sodrón áradhat *a történeti és népi hagyomány*, s teremthet új magyar kultúrát. Népi Magyarország és népünk jövőt formáló erőit mutató magyar nemzet: ez az eszmény politikai gondolkozásunkban. *Nép és nemzet egyet jelent sen*: ez a népiség ideája. Mert magyar gond a költő áhítása: a bölcs és igaz nemzet, melynek »címere a nép«.

FELELŐS KIADÓ: ALBRECHT DEZSŐ
MINERVA R.-T. 13734
FELELŐS VEZETŐ: MAJOR JÓZSEF
